

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 16Co/127/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1119208830
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Majerský
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:1119208830.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Majerského a sudkýň JUDr. Ivany Štíftovej a Mgr. Daniely Drnákovej v spore žalobkyne: G.. C. V., L.. XX.X.XXXX, Q. na T. XXXX/XX, J., zastúpenej: Marko & Overton-Fox, s.r.o., Karpatská 18, Bratislava, IČO: 47 246 936, proti žalovanému: Hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislava, Primaciálne námestie 1, Bratislava, IČO: 00 603 481, o zaplatenie 3.020,95 eura s príslušenstvom, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č. k. 14C/32/2019-143, zo dňa 6.4.2022, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e.
- II. Žalovanému p r i z n á v a proti žalobkyni plný nárok na náhradu trov konania

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol, žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení uviedol, že žalobkyňa sa žalobou doručenou súdu dňa 19.6.2019 domáhala zaplatenia sumy 3.020,95 eura s príslušenstvom titulom náhrady za vecné bremeno.

2. Žalobu odôvodnila tým, že je podielovou spoluvlastníčkou (v podiele 8/210 k celku) pozemkov nachádzajúcich sa v meste J., okres J. W., katastrálne územie K., zapísaných ako parcela registra „R. Č. XXXX, vo výmere 457 m² a parcela registra „R. Č. XXXX, vo výmere 9.205 m², oba zapísané na liste vlastníctva číslo XXXX a žalovaný je vlastníkom nehnuteľností - stavby Požiarna zbrojnice a Mestskej polície v Dúbravke, postavených na uvedených pozemkoch v spoluvlastníctve žalobkyne, ako aj vecí slúžiacich na užívanie spolu s týmito stavbami, a to parkoviska a príjazdových komunikácií. Na základe grafickej identifikácie vypracovanej žalovaným užíva žalovaný z vyššie uvedených pozemkov spolu 9.662 m², pričom predmetná stavba je v katastri nehnuteľností evidovaná ako jedna stavba, s jedným súpisným číslom, ktorej výlučným vlastníkom je žalovaný. Rovnako bola vypracovaná identifikácia parciel a samotný žalovaný priznal užívanie parciel vo vlastníctve žalobkyne v materiáloch predložených na rokovanie jeho orgánov. Žalovaný užíva dotknuté pozemky jednak tým, že má na nich postavenú stavbu - požiarnu zbrojnicu a budovu mestskej polície vo svojom vlastníctve, jednak tým, že zvyšnú časť pozemkov využíva v súvislosti s postavenými nehnuteľnosťami ako priestor, na ktorom je príjazd a prístup, ako aj odstavná plocha - parkovisko. Ide pritom o oplotený a uzavretý areál, do ktorého nemá prístup ani žalobkyňa. Žalovaný sa na podnet žalobkyne opakovane formálne vyjadroval o svojej snahe usporiadať vlastnícke vzťahy a v roku 2006 vypracoval podklady pre rozhodnutie mestského zastupiteľstva, ktoré mohlo majetkové vzťahy vysporiadať, keď opakovane ponúkla žalovanému predmetné pozemky v jej spoluvlastníctve na predaj, žalovaný však zostal vo veci nečinným. Dodala, že v minulosti sa viedlo a v súčasnosti je vedených v súvislosti s predmetnými nehnuteľnosťami v podielovom spoluvlastníctve žalobkyne a ich užívaním zo strany žalovaného niekoľko súdnych konaní na Okresnom súde Bratislava 1, respektíve na Krajskom súde v Bratislave, ktorých

predmetom sú nároky za iné obdobia, pričom predmetom tohto konania sú nároky za obdobie od 28.12.2016 do 27.12.2018

3. Dôvodila, že medzi sporovými stranami nie je sporné, že nehnuteľnosť vo vlastníctve žalovaného má charakter stavby, ktorá prešla do vlastníctva žalovaného z vlastníctva štátu. V súlade so zákonom č. 66/2009 Z. z. o niektorých opatreniach pri majetkovoprávnom usporiadaní pozemkov pod stavbami, ktoré prešli z vlastníctva štátu na obce a vyššie územné celky a o zmene a doplnení niektorých zákonov, vznikol na užívanie pozemkov žalobkyne žalovanému právny titul a žalobkyňa vecné bremeno v súlade so zákonom trpí. Argumentovala, že ani v zmysle citovanej právnej úpravy nevzniká vecné bremeno bezodplatne, vychádzala preto zo všeobecnej hodnoty vecného bremena. Zákon č. 66/2009 Z. z. vytvára priestor na komplexné vyriešenie vzťahov k pozemkom do budúcnosti, a to v rámci pridelenia náhradného pozemku alebo pozemkových úprav. Až potom, čo získa iný nezaťažený pozemok, odpadne potreba vecného bremena, ako aj platby za jeho zriadenie. Do tohto okamihu je žalovaný povinný platiť odplatu a neexistuje právny dôvod na bezplatné užívanie, pričom dosiaľ jej žalovaný žiaden náhradný pozemok neponúkol, hoci zákon č. 66/2009 Z. z. predpokladá práve aktivitu zo strany vlastníka stavby. Žalovaný nereagoval ani na ponuku na kúpu predmetných pozemkov alebo dohodu o odplate za vecné bremeno. Uviedla, že všeobecná hodnota vecného bremena za užívanie oboch predmetných parciel (č. 1062 a č. 1063) v katastrálnom území K., za obdobie 28.12.2016 až 28.12.2018, bola ustálená súdnym znalcom S., D..O..M.. v znaleckom posudku číslo X/XXXX spolu vo výške 79.300 eur, teda z titulu užívania pozemku v podielovom spoluvlastníctve jej vznikol ako podielovej spoluvlastníčke so spoluvlastníckym podielom vo veľkosti 8/210 k celku, nárok na úhradu sumy 3.020,95 eura. Dodala, že žalovaného vyzvala na zaplatenie odplaty do 8.12.2019, žalovaný však odplatu dosiaľ nezaplatil, čím sa od 16.3.2019 dostal do omeškania s platením žalovanej sumy, od ktorého si uplatnila zákonný úrok z omeškania vo výške 5 % ročne. Poukázala aj na to, že oprávnenosť nárokov iných podielových spoluvlastníkov pozemkov za rovnakej skutkovej a právnej situácie, resp. oprávnenosť nárokov za iné obdobia ako sú predmetom tohto konania potvrdil Okresný súd Bratislava I vo viacerých konaniach (napr. sp. zn. 12C/14/2009, 7C/172/2011, 4C/21/2013, 6C/22/2015, 25C/22/2017) a taktiež tieto potvrdil Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 9Co/5/2013-216 zo dňa 5.6.2014, ako aj rozsudkom č. k. 9Co/749/2014-114, zo dňa 30.3.2017 a rozsudkom č. k. 9Co/779/2014-118, zo dňa 30.3.2017, pričom poukázala aj na ďalšie rozhodnutia súdov známe stranám sporu.

4. Pokiaľ ide o stručný obsah napadnutého rozhodnutia (§ 393 ods. 2 C. s. p.), súd prvej inštancie skonštatoval, že základné skutkové okolnosti a predložené listinné dôkazy neboli medzi stranami sporné, pričom spornou otázkou bola otázka premlčania. Uviedol, že nárok žalobkyne je po právnej stránke nárokom na náhradu za zriadenie vecného bremena vo verejnom záujme a to na základe § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z. dňom účinnosti zákona, teda dňom 1.7.2009, keď žalobkyňa si v konaní uplatnila nároky za obdobie od 28.12.2016 do 28.12.2016 v celkovej sume 3.020,95 eura. Dodal, že s poukazom na § 151n ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z. a Čl. 20 ods. 4 Ústavy SR došlo k obmedzeniu vlastníckeho práva žalobkyne vo forme zriadenia zákonného vecného bremena vo verejnom záujme na majetku žalobkyne, za čo jej patrí primeraná náhrada, pričom žalovaný namietal, že v prípade odplaty za zákonné vecné bremeno ide o jednorazovú náhradu splatnú dňom zriadenia vecného bremena a toto právo sa premlčuje vo všeobecnej trojročnej premlčacej lehote.

5. Súd prvej inštancie ozrejmil, že Najvyšší súd SR ako súd dovolací obdobnú otázku týkajúcu sa priznávania primeranej náhrady za zriadenie vecného bremena riešil v rozsudku zo dňa 24.3.2015, sp. zn. 7Cdo/26/2014, ako aj v rozsudku zo dňa 14.4.2016, sp. zn. 3Cdo/49/2014, ktoré rozhodnutie bolo uverejnené aj v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR č. 8/2016 pod č. R 73/2016. V tomto rozhodnutí bol vyslovený právny záver, že finančná náhrada za zriadenie vecného bremena podľa § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z. z. je nepochybne majetkovým právom osoby, ktorá je povinným subjektom z vecného bremena. Predmetné bremeno vzniká „in rem“, vzťahuje sa na každého vlastníka zataženého pozemku bez ohľadu na spôsob zmeny vlastníctva. Nemožno teda jeho vznik posudzovať samostatne v prípade každého nového vlastníka zataženého pozemku. Finančná náhrada za vznik vecného bremena je nepochybne jednorazová; nemá teda charakter opakovaného plnenia a v súdnom konaní ju môže vlastník úspešne uplatniť iba v zákonom stanovenej premlčacej lehote, ktorá začína plynúť od účinnosti tohto zákona.

6. Poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Cdo/17/2019 s tým, že právny názor prezentovaný v rozsudkoch sp. zn. 7Cdo/26/2014 a sp. zn. 3Cdo/49/2014

(R 73/2016) je plne prijateľný a použiteľný aj na priznávanie primeranej náhrady za zriadenie vecného bremena podľa zákona č. 66/2009 Z. z. Aj obmedzenie vlastníckeho práva podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z. patrí totiž k tzv. legálnym (zákonným) vecným bremenám, čiže k verejnoprávnym obmedzeniam vlastníckeho práva. Jeho verejnoprávny charakter a jeho povaha nasvedčujú tomu, že sa významne približuje k obmedzeniu vlastníckeho práva zakotveného v zákone č. 182/1993 Z. z., o čom nakoniec svedčí aj ich zhodná zákonná konštrukcia.

7. S poukazom na vyššie uvedené a ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu súd prvej inštancie dospel k záveru, že finančná náhrada za zriadenie vecného bremena podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z. je nepochybne majetkovým právom osoby, ktorá je povinným subjektom z vecného bremena a je jednorazová; nemá teda charakter opakovaného plnenia. Nárok na finančnú náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva má iba pôvodný vlastník pozemku a v súdnom konaní ho môže úspešne uplatniť iba v zákonom stanovenej premlčacej lehote, ktorá začína plynúť od účinnosti tohto zákona; ďalšiemu vlastníkovi pozemku už takýto nárok nevznikne. Nárok na finančnú náhradu sa s poukazom na § 101 Občianskeho zákonníka premlčuje vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe, ktorá začala plynúť odkedy sa právo mohlo vykonať prvý raz, t. j. od 1.7.2009 (účinnosti zákona č. 66/2009 Z. z.) a uplynula dňom 1.7.2012 a keďže žaloba bola podaná dňa 19.6.2019, bola podaná po lehote.

8. Súd prvej inštancie zhrnul, že sa zaoberal námietkou premlčania vznesenou žalovaným, ktorú na základe vyššie uvedeného vyhodnotil ako dôvodnú, keď nárok žalobkyne bol uplatnený až dňa 19.6.2019, teda po uplynutí premlčacej lehoty dňom 1.7.2012 a preto za použitia § 101, § 151n ods. 1, § 151o ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 1 a § 4 ods. 1, ods. 2 zákona č. 66/2009 Z. z. a Čl. 20 ods. 4 Ústavy SR žalobu zamietol.

9. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C. s. p., keď vzhľadom na to, že žalobu zamietol, bol žalovaný v celom rozsahu úspešný, avšak nárok na náhradu trov konania mu nepriznal, nakoľko žalovanému žiadne trovy nevznikli.

10. Proti rozsudku podala žalobkyňa odvolanie a žiadala napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, resp. napadnutý rozsudok zmeniť a žalobe vyhovieť. Podstatným zhrnutím skutkových tvrdení a právnych argumentov jej odvolania (§ 393 ods. 2 C. s. p.) bola námietka, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, že dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

11. Namietala, že súd prvej inštancie síce správne ustálil, že na užívanie pozemkov v podielovom spoluvlastníctve žalobkyne zo strany žalovaného je potrebné uplatniť právnu úpravu zákona č. 66/2009 Z. z., avšak tento nesprávne aplikoval a odchyľil sa od ustálenej praxe Okresného súdu Bratislava I, ako aj Krajského súdu v Bratislave, ktoré formovali od roku 2009 súdnu prax vo vzťahu k dotknutým pozemkom v posúdení charakteru vecného bremena v zmysle zákona č. 66/2009 Z. z. ako vecného bremena dočasného charakteru. Mala za to, že súd prvej inštancie tak ignoroval vyše 50 súdnych rozhodnutí v analogických prípadoch, za rovnakej skutkovej a právnej situácie, vo vzťahu k totožným pozemkom a odklonil sa od ustálenej judikatúry, čím porušil princíp právnej istoty a predvídateľnosti súdnych rozhodnutí, všetko s výrazne negatívnymi dôsledkami pre žalobkyňu, ochranu jej vlastníckeho práva a práva na právnu istotu a predvídateľnosť súdnych rozhodnutí garantovanú nielen Civilným sporovým poriadkom, ale aj Ústavou SR. Za základné pochybenie označila prihladenie na námietku premlčania vznesenú žalovaným a bola názoru, že neobstojí argument, že situáciu nespôsobil žalovaný a preto je možné na námietku premlčania prihladiť. Argumentovala, že nebolo sporné, že problém medzi sporovými stranami má dlhodobý charakter a žalovaný je pasívny, keďže neinicioval pozemkové úpravy, nemal záujem o kúpu pozemku a ani o iný spôsob usporiadania vzťahov k pozemku. Neprihladením na námietku premlčania by nebol žalovaný nijako majetkovo poškodený, pretože by nebol povinný platiť viac ako by mal platiť v prípade jednorazovej odplaty, pričom situáciu nijako nespôsobil ani žalobkyňa. Doplnila, že napádané rozhodnutie nie je spravodlivé a v súlade s dobrými mravmi a poškodzuje Ústavou SR chránené práva žalobkyne, najmä právo na ochranu vlastníctva a právo na súdnu ochranu.

12. Dôvodila, že pri posudzovaní námietky premlčania bolo potrebné tiež zohľadniť, že v čase podania žaloby za nároky za rok 2009, až do roku 2020 neexistovala ani relevantná judikatúra Najvyššieho súdu SR, že je pôvodnou vlastníčkou pozemkov, ktoré vlastnila už v čase nadobudnutia účinnosti zákona č. 66/2009 Z. z. a tiež, že súčet všetkých žalobkyňou dosiaľ uplatnených nárokov nedosahuje ani polovicu nároku, ktorý by jej prináležal pri jednorazovo uplatnenom nároku, teda aj pri jednorazovej náhrade by bolo možné uplatnený nárok chápať ako časť odplaty za (jednorazové) vecné bremeno, ktorá doteraz žalovaným uhradená nebola, keďže pri jej výpočte by sa matematicky vychádzalo z obdobia trvania vecného bremena 20 rokov. Poukázala na to, že uplatnenie námietky premlčania v konečnom dôsledku znamená zvýhodnenie žalovaného. Osobitne zdôraznila, že pri stanovení výšky jednorazovej odplaty za vecné bremeno, znalec musí v zmysle vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 492/2004 Z. z. vychádzať z ocenenia doby trvania vecného bremena 20 rokov, čo nebolo v konaní ani sporné. Vzhľadom na všetky okolnosti prípadu vyslovila presvedčenie, že súd by nemal na akúkoľvek námietku premlčania vznesenú žalovaným prihliadať, tak ako to konštatuje aj rozhodovacia prax Ústavného súdu SR. Zároveň poukázala na skutočnosť, že žalovaným opakovane vznášaná námietka premlčania v dovtedajších konaniach od roku 2009 bola aj odvolacím súdom posudzovaná ako nedôvodná.

13. Namietala tiež právne posúdenie režimu vecného bremena podľa zákona č. 66/2009 Z. z. a jeho dôsledky v konkrétnom prípade. Argumentovala, že pozemky v jej podielovom spoluvlastníctve sú pozemkami nachádzajúcimi sa pod stavbami, ktoré prešli do vlastníctva žalovaného podľa osobitných predpisov a preto sa na ne vzťahuje režim zákona 66/2009 Z. z. K povinnosti žalovaného platiť odplatu za zriadené vecné bremeno podľa tohto zákona zaujal opakovane jednoznačné stanovisko aj Krajský súd v Bratislave. Mala za to, že v danej veci ide o zásadne inú situáciu, ako riešil Najvyšší súd SR v rozhodnutí, na ktoré poukázal súd prvej inštancie, keď v týchto konaniach išlo o prípady, kedy si nárok na odplatu za vecné bremeno podľa zákona č. 182/1993 Z. z., či zákona č. 66/2009 Z. z. uplatnili subjekty, ktoré neboli vlastníkami pozemkov v čase nadobudnutia účinnosti zákona č. 66/2009 Z. z. a ktoré často vedome nadobudli pozemky zaťažené takýmito vecnými bremenami a vznášali špekulatívne nároky. Dodala, že zákon č. 182/1993 Z. z., v súvislosti s ktorým boli vydané predmetné rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, má zásadne iný charakter ako zákon č. 66/2009 Z. z., keď jeho úlohou bolo vo všeobecnosti legalizovať stavby bytových domov na pozemkoch, keďže v dôsledku právnej úpravy pred rokom 1989 boli bytové domy a byty v nich vo vlastníctve štátu alebo štátom riadených subjektov a boli postavené na pozemkoch vo vlastníctve štátu. Takéto byty mali byť prevádzané do vlastníctva ich nájomcov a bez toho, aby na pozemkoch zastavaných stavbou bolo zriadené právo stavby, by nebolo ani možné vykonať transformáciu vlastníctva bytov v bytových domov. Vzhľadom na konštrukciu zákona č. 182/1993 Z. z., aj s prihliadnutím na účel a spôsob transformácie vlastníctva, keď byty boli jednorazovo predávané ich nájomcom, mala za zrejmé, že aj právo stavby malo byť definitívnym riešením právnych vzťahov medzi vlastníkom pozemkov a stavby na ňom postavenej a odplata za zriadenie takého práva sa mala zohľadniť pri predaji bytov, teda jednorazovo. Naproti tomu zákon č. 66/2009 Z. z. má iba dočasný charakter a jeho účelom bolo dočasne upraviť právne vzťahy medzi obcou a vlastníkom pozemku, na ktorom má obec postavené stavby v jej vlastníctve. Kým zákon č. 182/1993 Z. z. ani nepredpokladal zmenu vlastníctva pozemku pod stavbou, zákon č. 66/2009 Z. z. priamo stanovuje, akým spôsobom sa toto vlastníctvo zmení tak, aby vlastníkom pozemku zastavaného stavbou nadobudol namiesto tohto pozemku vlastníctvo k inému pozemku a stavba vo vlastníctve obce tak bola postavená na pozemku v jej vlastníctve. Poukázala na proces tejto zmeny vlastníctva v zmysle zákona č. 66/2009 Z. z., ktorý predpokladá, že usporiadanie vlastníckych vzťahov sa má realizovať alternatívne v niekoľkých krokoch a k ďalšiemu kroku je možné pristúpiť iba v prípade, ak nebude možné postupovať podľa predchádzajúceho kroku. Uzavrela, že žalovaný však nekoná a nepodnikol žiadne kroky na vysporiadanie vlastníctva aj napriek výzvam, s odôvodnením, že v orgánoch mestského zastupiteľstva nebol dosiahnutý dostatočný počet hlasov, čo však nemôže byť na ujmu žalobkyne a tento aspekt bolo potrebné zohľadniť pri posúdení dobrých mravov a námietky premlčania.

14. Dodala, že bezodplatnosť vecného bremena nevyplýva zo žiadneho ustanovenia zákona č. 66/2009 Z. z., preto je potrebné vychádzať zo všeobecnej hodnoty vecného bremena, ktorá bola preukázaná znaleckým posudkom S., D..O..M.. a nebola sporná, pričom tvrdenia žalovaného, že dotknuté pozemky slúžia na verejný účel nie sú relevantné pri stanovení výšky plnenia, keďže žalobkyňa nie je subjektom, ktorý by mal na svoje náklady plniť verejnoprospešné funkcie. Zároveň uviedla, že odplatu nemôžu určovať interné rozhodnutia žalovaného, ktorý zjavne nemá záujem na reálnom usporiadaní vzťahov. Navyše ekonomický profit zo stavby postavenej na cudzom pozemku nemôže byť v konkrétnom

prípade rozhodujúcim pre jej práva, keď súdna prax opakovane potvrdila, že rozhodujúcim pre nároky vlastníka pozemku je vlastníctvo stavby zriadenej na cudzom pozemku bez súhlasu vlastníka pozemku (rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR C314, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/52/2005). Nesúhlasila ani s tvrdením žalovaného o neprimeranosti odplaty a už vôbec nie s porovnaním s kúpnu cenou, kedy z predloženého posudku je zrejmé, že znalec ohodnocoval obmedzenie vlastníckeho práva iba za obdobie uplatnené v konaní (28.12.2016 až 28.12.2018), počas ktorého bolo objektívne jej vlastnícke právo obmedzené. Finančné náklady spojené s nečinnosťou žalovaného nemôžu byť argumentom na úvahy o primeranosti odplaty a dôvodom na poškodenie práva žalobkyne, ktorej vlastnícke právo je obmedzené. Z dôvodu pasivity žalovaného je nútená podávať opakované žaloby po uplynutí určitého času užívania dotknutého pozemku, teda v čase keď sa stane zrejmé, že jej žalovaný odplatu neposkytol a takýto postup je v plnom súlade s ústavne garantovaným právom na ochranu vlastníctva a na súdnu ochranu.

15. Zdôraznila, že zo žiadneho ustanovenia zákona č. 66/2009 Z. z. nevyplýva ani to, že by kompenzácia za ním predpokladané dočasné užívanie pozemkov zastavaných stavbou vo vlastníctve žalovaného mala byť vyplatená jednorazovo a mala za to, že to ani nie je možné vzhľadom na dočasný charakter vecného bremena (viď § 4 ods. 2 zákona č. 66/2009 Z. z.), pre ktorý nie je možné ustáliť dobu jeho trvania a ani hodnotu odplaty, keď nie je možné určiť ako dlho vysporiadanie bude trvať, či vôbec prebehnú vo vzťahu k predmetným pozemkom pozemkové úpravy, kedy sa tak stane a ako dlho budú trvať; zákonodarca preto nestanovil presnú dobu trvania vecného bremena. Jednorazová odplata za vecné bremeno sa stanovuje výlučne pre prípad časovo neobmedzeného a trvalého vecného bremena (čo však nie je tento prípad), čomu v zmysle znaleckej metodiky zodpovedá aj skutočnosť, že sa vychádza z hodnoty vecného bremena za obdobie 20 rokov. V konkrétnom prípade je však výšku odplaty možné stanoviť až na základe doby skutočného užívania pozemkov do momentu usporiadania vlastníctva niektorým spôsobom predpokladaným zákonom, kedy takýto spôsob výpočtu je aj v záujme žalovaného, pretože suma jednorazovej úhrady za vecné bremeno matematicky vychádzajúca z jeho 20-ročného trvania by mohla prevýšiť súčet súm úhrad za vecné bremeno v prípade opakovanej úhrady. Zdôraznila, že práve čas skutočného užívania pozemku považuje za rozhodujúci pre začiatok plynutia premlčacej doby, keď v prejednávanej veci bol žalobou doručenou súdu dňa 19.6.2019 uplatnený nárok za obdobie vecného bremena od 28.12.2016 do 28.12.2018, teda v rámci plynutia premlčacej doby. Poznamenala, že opakované poskytovanie odplaty za vecné bremeno priamo predpokladá aj Občiansky zákonník v § 151p odsek 3, druhá veta, v ktorom sa práve použitím nedokonavého slovesa „poskytovalo“ vyjadruje pravidelnosť, neukončený a stále prebiehajúci dej. Opakované uplatňovanie práva na odplatu za vecné bremeno judikoval aj Krajský súd v Bratislave v rozsudkoch č. k. 3Co/339/2015, zo dňa 26.1.2017, č. k. 9Co/749/2014-114 a č. k. 9Co/779/2014-118, zo dňa 30.3.2017, pričom oprávnenosť nárokov za iné obdobia ako sú predmetom tohto konania potvrdil Okresný súd Bratislava I vo viacerých konaniach v rokoch 2009 až 2017 (napr. sp. zn. 12C/14/2009, 9C/2/2011, 4C/21/2013, 16C/43/2015, 25C/23/2017, atď.), kde potvrdil aj správnosť právnej kvalifikácie nárokov, správnosť opakovaného uplatňovania nárokov zo strany žalobcov, ako aj výšku uplatnenej odplaty za užívanie pozemkov v podobe práva zodpovedajúceho vecnému bremenu a za čas skutočnej existencie vecného bremena. Osobitne zdôraznila, že právoplatnosť nadobudli aj viaceré rozsudky Okresného súdu Bratislava I, ktorým jej boli priznané peňažné sumy voči žalovanému na rovnakom právnom základe ako v tomto konaní, a to: rozsudok sp. zn. 18C/23/2013, zo dňa 27.10.2016 (za obdobie od 25.12.2010 do 25.12.2012), rozsudok č. k. 16C/43/2015-69, zo dňa 17.3.2016 (za obdobie od 26.12.2012 do 26.12.2014) aj rozsudok č. k. 25C/22/2017-110, zo dňa 26.2.2018 (za obdobie od 27.12.2014 do 27.12.2016), pričom zohľadnenie tejto ustálenej súdnej praxe je súčasťou legitímnych očakávaní ako výraz právnej istoty a princípov právneho štátu a rešpektovania ústavných práv žalobkyne.

16. Doplnila, že napriek takto ustálenej súdnej praxi a výkladu ustanovení zákona 66/2009 Z. z. sa súd prvej inštancie prekvapivo rozhodol aplikovať zákon inak, pričom namietala nepresvedčivosť odôvodnenia odklonu od doterajšej praxe, čím došlo k porušeniu princípu právnej istoty a predvídateľnosti súdnych rozhodnutí a práva na spravodlivý proces. Bola názoru, že súd prvej inštancie sa neriadil Čl. 2 ods. 1 Základných princípov C. s. p. a k potrebe presvedčivosti rozhodnutia poukázala aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 25.9.2017, sp. zn. 8Cdo/156/2016. Mala za to, že napádané rozhodnutie vytvára situáciu, ktorá poškodzuje jej ústavné práva. V súlade s ustálenou praxou súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu si neuplatnila nárok na odplatu za vecné bremeno jednorazovo, ale iba za dobu skutočného užívania pozemkov žalovaným. V súčasnosti, keď je zrejmé, že premlčacia

doba na uplatnenie jednorazového nároku uplynula, súd prvej inštancie dospel k záveru, že nárok sa mal uplatniť jednorazovo a dokonca aj námietku premlčania vyhodnotil ako dôvodnú, hoci vzhľadom na všetky okolnosti prípadu je zrejmé, že takáto námietka premlčania nie je v súlade s dobrými mravmi. Dala do pozornosti, že napádané rozhodnutie znamená, že by mala trpieť vecné bremeno na svojom pozemku napriek jeho dočasnosti už bezodplatne, keď si podľa názoru súdu prvej inštancie mala uplatniť hneď v roku 2009 odplatu za dočasne zriadené vecné bremeno podľa zákona č. 66/2009 Z. z. ako odplatu za trvalé vecné bremeno, hoci nepoznala dĺžku obmedzenia vlastníckeho práva a dobu a spôsob ukončenia usporiadania vlastníckeho práva predpokladanú zákonom č. 66/2009 Z. z. Vzhľadom na ustálenú súdnu prax považovala za zrejmé, že takto vyčíslenú sumu odplaty by jej súd zjavne nepriznal práve s poukazom na to, že ide iba o dočasné vecné bremeno a nemožno stanoviť dĺžku obmedzenia vlastníckeho práva. Okrem toho by zrejme žalovaný rovnako namietal jeho výšku, o to viac, že odmietol ponuky na zriadenie trvalého vecného bremena k dotknutým pozemkom. V praktickom dôsledku by tak v zmysle napádaného rozhodnutia mala dostať odplatu za obmedzenia svojho vlastníckeho práva iba za obdobie 3 rokov a ďalej by malo byť obmedzenie vlastníckeho práva bezodplatné. Neudržateľnosť týchto úvah súdu prvej inštancie mala za zrejmú aj z toho, že dosiaľ uplynula iba približne polovica obdobia, za ktorú by sa vyčíslovala odplata v prípade vecného bremena trvalého charakteru, ktoré by sa na účely výpočtu ohodnocovalo do roku 2029 a teda, aj keby súd prvej inštancie priznal žalovanú sumu, celková suma priznaných nárokov žalobkyne by nedosiahla ani polovicu toho, čo v prípade žaloby na jednorazovú náhradu za vecné bremeno.

17. Výklad zákona vyplývajúci z napádaného rozhodnutia označila za nesprávny a ústavne nekonformný, keď poukázala na nález Ústavného súdu SR zo dňa 17.12.2004, sp. zn. II.ÚS/31/04 k výkladu právneho predpisu. Dodala, že je zrejmé, že je obmedzené jej vlastnícke právo a nie vlastnícke právo žalovaného, preto je predovšetkým potrebné prihliadať na ochranu vlastníctva a použiť aj v zmysle Čl. 3 ods. 1 Základných princípov C. s. p. ústavne konformný výklad zákona č. 66/2009 Z. z., v zmysle ktorého sa má vlastníčkovi platiť kompenzácia po dobu obmedzenia vlastníctva. Právnym titulom odplaty za vecné bremeno uplatneným v tomto konaní je obmedzenie vlastníctva a jeho výška je priamo úmerná dĺžke jeho obmedzenia. Poznamenala, že túto odplatu však nemožno zamieňať s kúpnu cenou za prevod vlastníctva, tak ako to robí žalovaný, nakoľko ide o dva odlišné právne tituly. Analogicky je síce zrejmé, že suma zaplateného nájomného môže v prípade dlhodobého nájmu prekročiť kúpnu cenu predmetu nájmu, no z tejto skutočnosti nemožno vyvodiť záver, že nájomné vlastníčkovi nepatrí.

18. Celkový postoj žalovaného a vznesenie námietky premlčania vyhodnotila vzhľadom na všetky okolnosti prípadu za konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi, keď sa snažila vysporiadať právne vzťahy so žalovaným prakticky od roku 1991, avšak bezúspešne, navyše žalovanému platí za pozemok ním užívaný aj daň z nehnuteľností. Uviedla, že aj keby pripustila argumentáciu súdu prvej inštancie o premlčaní nároku, poukázala na nález č. 6 (zväzok 7) Ústavného súdu ČR, že ani výkon práva vzniesť námietku premlčania nemôže byť v rozpore s dobrými mravmi a tiež na obdobné právne závery uvedené v nálezoch Ústavného súdu ČR sp. zn. IV. ÚS/1444/2012, sp. zn. II. ÚS/309/95, sp. zn. I. ÚS/643/04 a sp. zn. I. ÚS/643/04, ktoré prevzala aj judikatúra najvyšších súdov v rozhodnutiach Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 25Cdo/2366/2013, sp. zn. 25Cdo/2648/2003, sp. zn. 28Cdo/3914/2012 a sp. zn. 28Cdo/2097/2013. K otázke dobrej viery o nepremičaní nároku poukázala na nález Ústavného súdu ČR sp. zn. IV. ÚS/2842/10, aj na rozhodnutie sp. zn. I. ÚS/1688/2009. Vzhľadom na všetky okolnosti prípadu mala za to, že súd by nemal na akúkoľvek námietku premlčania vznesenú žalovaným (a to ani v odvolacom konaní) prihliadať.

19. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žiadal potvrdiť napadnutý rozsudok a uviedol, že súd prvej inštancie konštatoval, že zriadenie vecného bremena k pozemkom v spoluvlastníctve žalobkyne predstavuje nútené obmedzenie jej vlastníckeho práva a preto nemôže byť bezodplatné, pričom uvedené vyplýva aj z Čl. 20 ods. 4 Ústavy SR. Pokiaľ však ide o otázku, či v prípade tohto vecného bremena vzniknutého na základe zákona č. 66/2009 Z. z. ide o jednorazové alebo opakujúce sa plnenie ako odplatu za užívanie nehnuteľností v podielovom spoluvlastníctve žalobkyne, tá bola riešená Najvyšším súdom SR v rozhodnutí zo dňa 14.4.2016 pod sp. zn. 3Cdo/49/2014 a v rozhodnutí zo dňa 24.3.2015, pod sp. zn. 7Cdo/26/2014 a tiež v rozhodnutiach zo dňa 26.8.2019, pod sp. zn. 2Cdo/194/2019 a zo dňa 30.11.2020, pod sp. zn. 8Cdo/17/2019, podľa ktorých: „právo na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva podľa § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z. z. vzniká ex lege jednorazovo tomu, kto bol vlastníkom zaťaženého pozemku ku dňu účinnosti tohto zákona a nemôže byť tomu inak ani pri zriadení vecného

bremena podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z., pričom ide o ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu“. Dodal, že súd prvej inštancie sa stotožnil s jeho tvrdením, že nárok žalobkyne je v tomto prípade premlčaný. Dôvodil, že zákon č. 66/2009 Z. z. nerieši problematiku odplatnosti tohto vecného bremena, preto je potrebné aplikovať všeobecnú právnu úpravu Občianskeho zákonníka. Bol názoru, že finančná náhrada za zriadenie vecného bremena je nepochybne majetkovým právom osoby, ktorá je povinným subjektom z vecného bremena, pričom odplata je jednorazová a nemá charakter opakovaného plnenia. Nárok na finančnú náhradu za vznik vecného bremena je majetkovým právom a každé majetkové právo podlieha premlčaniu. Vecné bremeno podľa zákona č. 66/2009 Z. z. vzniklo k 1.7.2009 a preto premlčacia doba na uplatnenie odplaty za zriadenie zákonného vecného bremena podľa § 101 Občianskeho zákonníka uplynula dňa 1.7.2012.

20. Ďalej argumentoval, že premlčanie je kvalifikované uplynutie času, v dôsledku ktorého súdnu vymáhateľnosť možno odvrátiť námietkou a zmyslom tohto inštitútu je zvýšenie istoty v právnych vzťahoch. Premlčaním právo nezaniká, iba sa závažne oslabuje. Uplatnenie námietky premlčania spôsobuje zánik súdnej vymáhateľnosti (nároku), v dôsledku čoho súd premlčané právo nemôže priznať a tým, že oprávnená osoba vznesie námietku premlčania, vykonáva toto svoje oprávnenie. Vychádzajúc z uvedeného mal za to, že námietka premlčania bola vznesená dôvodne, keďže žaloba bola podaná až dňa 19.6.2019. Dal do pozornosti, že aj keď žalobkyňa tvrdila, že v čase podania žaloby vychádzala z rozhodnutí Krajského súdu v Bratislave v obdobných veciach, ktoré potvrdili opakujúce sa plnenie v prospech vlastníkov nehnuteľností, na ktorých viazne vecné bremeno na základe zákona č. 66/2009 Z. z. a zároveň namietala výklad zákona č. 66/2009 Z. z. daný v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Cdo/17/2019, právny názor najvyššieho súdu vyjadrený v uvedenom rozhodnutí je možné, resp. potrebné aplikovať aj na predmetný spor, pretože nový, judikatúrou nanovo, prípadne inak formulovaný právny názor sa aplikuje aj do minulosti (retrospektívne). Vychádza sa totiž z prístupu, že súd právo netvorí, ale iba nachádza. Preto pokiaľ dôjde k zmene judikatúry bez zmeny právnej normy, nejde o zmenu právneho pravidla; ide o tú istú normu, iba je nanovo vyjadrený jej obsah. Záverom uviedol, že v danom prípade však otázka jednorazového plnenia za vecné bremeno bola vyriešená už v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR zo dňa 14.4.2016, sp. zn. 3Cdo/49/2014, t. j. pred podaním žaloby. Poznamenal, že podobne rozhodol aj Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 9Co/113/2020-412, zo dňa 10.6.2021 a tiež v konaní pod sp. zn. 5Co/112/2021.

21. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 C. s. p.) preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie, prejednal odvolanie žalobkyne bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 a contrario C. s. p., keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem a rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil (§ 387 ods. 1 C. s. p.). Rozsudok verejne vyhlásil dňa 30.11.2023 (§ 387 ods. 1, § 219 ods. 3 C. s. p.).

22. Podľa § 387 ods. 2 C. s. p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

23. Pretože sa odvolací súd plne stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, konštatuje správnosť jeho dôvodov. Vo vzťahu k podstatným odvolacím tvrdeniam žalobkyne týkajúcim sa jednorazovosti odplaty za vecné bremeno a posúdenia námietky premlčania uplatnenej žalovaným odvolací súd podotýka, že ide o nedôvodnú argumentáciu a to s poukazom na správne vyhodnotenie skutkových a právnych okolností vedúcich k zamietnutiu žaloby.

24. V nadväznosti na námietku žalobkyne, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil, odvolací súd konštatuje, že žiadne pochybenie v hodnotení skutkového stavu, ktorý ani medzi stranami nebol sporný, ani v právnom posúdení v odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie nezaznamenal.

25. Pokiaľ ide o tú časť odvolacej argumentácie žalobkyne, ktorá sa týkala nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozsudku a tým porušeného práva žalobkyne na spravodlivý proces, je potrebné uviesť, že hoci právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, čo vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, táto judikatúra

nevyžaduje, aby na každý argument strany, vrátane takého, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porovnaj Ruiz Torija c. Španielsko zo dňa 9.12.1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko zo dňa 9.12.1994, séria A, č. 303 - B; Georgiadis c. Grécko zo dňa 29.5.1997; Higgins c. Francúzsko zo dňa 19.2.1998). Súd musí odpovedať na podstatné a právne významné skutočnosti a nemôže sa obmedziť len na skonštatovanie ich existencie, inak by sa dostal mimo limitov práva na spravodlivý proces, ktorý proces je chránený nielen Čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ale i Čl. 6 ods. 1 Dohovoru s tým, že súčasťou obsahu týchto základných práv je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na relevantné právne a skutkovo súvisiace otázky vo väzbe s predmetom konania (napr. rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. III.ÚS/119/2009, sp. zn. III.ÚS/95/2006 a sp. zn. III.ÚS/260/2006).

26. Preskúmaním tejto námietky žalobkyne odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie zodpovedá vyššie uvedeným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia, nakoľko súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol rozhodujúci skutkový stav, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery, ktoré adekvátne vysvetlil. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Súd prvej inštancie jasne a výstižne vysvetlil, prečo považoval žalobu za nedôvodnú; skutkové a právne závery súdu prvej inštancie tak nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s Čl. 46 ods. 1 Ústavy SR (právo na prejednanie vecí pred nezávislým a nestranným súdom, resp. iným orgánom Slovenskej republiky). Odôvodnenie rozhodnutia súdom prvej inštancie, ktorý jasne a stručne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, čomu zodpovedá odôvodnenie napadnutého rozsudku, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu bolo zachované právo žalobkyne na spravodlivý proces, pričom ani skutočnosť, že odôvodnenie rozhodnutia nezodpovedá jej predstavám a očakávaniam, nezakladá dôvodnosť žalobkyňou vnesenej odvolacej námietky o porušení práva na spravodlivý proces.

27. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku, v nadväznosti na žalobkyňou namietané právne posúdenie nároku odvolací súd uvádza, že v prejednávanej veci sa žalobkyňa domáhala od žalovaného zaplata sumy 3.020,95 eura s príslušenstvom titulom odplaty za vecné bremeno, ktoré vzniklo na pozemkoch v podielovom spoluvlastníctve žalobkyne v prospech žalovaného na základe zákona č. 66/2009 Z. z. a to za obdobie od 28.12.2016 do 28.12.2018.

28. K namietanému nesprávnemu právnemu posúdeniu jednorazovosti odplaty za vecné bremeno v zmysle zákona č. 66/2009 Z. z. odvolací súd nad rámec argumentácie súdu prvej inštancie uvádza, že právny názor formulovaný v rozsudkoch Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/26/2014 a sp. zn. 3Cdo/49/2014 (R 73/2016) o jednorazovosti odplaty za vecné bremeno v zmysle zákona č. 182/1993 Z. z. a možnosti uplatniť si túto len v zákonom stanovenej premlčacej dobe plynúcej od účinnosti zákona, vyhodnotil Najvyšší súd SR ako plne prijateľný a použiteľný aj pre priznávanie primeranej náhrady za zriadenie vecného bremena podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z. v rozhodnutiach zo dňa 26.8.2019, sp. zn. 2Cdo/194/2019 a zo dňa 30.11.2020, sp. zn. 8Cdo/17/2019. Odvolací súd zdôrazňuje, že ako „ústavne udržateľné“ vyhodnotil uvedené právne závery vo svojich rozhodnutiach aj Ústavný súd SR (napr. uznesenie sp. zn. I. ÚS/474/2013, uznesenie sp. zn. IV. ÚS/227/2012, uznesenie sp. zn. IV. ÚS 539/2020), preto neobstojí argumentácia žalobkyne o ústavnej neudržateľnosti takýchto právnych záverov.

29. Na základe takto ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít súd prvej inštancie dospel k správnomu záveru o jednorazovom charaktere finančnej náhrady za vecné bremeno podľa zákona č. 66/2009 Z. z. a o jeho premlčaní, keďže trojročná premlčacia doba podľa § 101 Občianskeho zákonníka začala plynúť odkedy sa právo mohlo vykonať prvý raz, t. j. od 1.7.2009, kedy nadobudol predmetný zákon účinnosť a uplynula dňa 1.7.2012, pričom žalobkyňa podala žalobu na súd dňa 19.6.2019, teda po uplynutí premlčacej doby. Odvolací súd dodáva, že predmetný záver o premlčaní uplatneného nároku nie je spôsobilá zmeniť ani žalobkyňou v odvolacej argumentácii prezentovaná možnosť posúdenia nároku ako časti jednorazovej náhrady, dosiaľ žalovaným nevyplatenej, nakoľko začiatok plynutia premlčacej doby by aj pri čiastočnom uplatňovaní nároku na odplatu bol daný nadobudnutím účinnosti zákona č. 66/2009 Z. z.

30. Vo vzťahu k tvrdeniam žalobkyne o dovtedajšej ustálenej súdnej praxi, svedčiacej v prospech jej argumentácie o možnosti uplatnenia si opakovanej odplaty odvolací súd uvádza, že judikatúra nemôže byť bez vývoja a nie je vylúčené, aby (a to i pri nezmenenej právnej úprave) bola nielen doplňovaná o nové interpretačné závery, ale aj menená. Nový, judikatúrou nanovo, prípadne inak formulovaný právny názor sa aplikuje aj do minulosti (retrospektívne), vychádza sa totiž z prístupu, že súd právo netvorí, ale iba nachádza. Preto pokiaľ dôjde k zmene judikatúry bez zmeny právnej normy, nejde o zmenu právneho pravidla; ide o tú istú normu, iba je nanovo vyjadrený jej obsah (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 19.3.2018, sp. zn. 3Cdo/198/2017).

31. Na margo argumentácie žalobkyne, ktorá právnu istotu v posúdení v konaní sporných otázok odvodzovala od viacerých rozhodnutí súdu prvej inštancie ako aj Krajského súdu v Bratislave v obdobných veciach odvolací súd uvádza, že princíp právnej istoty vyjadrený v Čl. 2 ods. 1 Základných princípov C. s. p., na ktorý poukazovala aj žalobkyňa, je naplnený rozhodovaním v súlade s ustálenou praxou najvyšších súdnych autorít, za ktorú možno považovať až vyššie uvedené rozhodnutia Najvyššieho súdu SR a Ústavného súdu SR. Zároveň odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že súdna prax pri posúdení charakteru odplatnosti finančnej náhrady za vecné bremeno podľa zákona č. 66/2009 Z. z. nebola ani v čase pred podaním žaloby jednotná a zodpovedajúca argumentácii žalobkyne (viď na stránkach Ministerstva spravodlivosti SR všeobecne dostupné rozhodnutia, napr. rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8Co/158/2015, zo dňa 28.3.2017, ktorý potvrdil rozhodnutie Okresného súdu Bratislava V č. k. 49C/172/2013-79, zo dňa 15.10.2014, rozsudok Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 19C/43/2015, zo dňa 2.10.2017, ktorý sa týkal rovnakých pozemkov, rozsudok Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 11C/145/2014, zo dňa 11.9.2017 a pod.).

32. Vo vzťahu k odvolacej argumentácii žalobkyne viažucej sa k posúdeniu uplatnenia námietky premlčania žalovaným ako konania rozporného s dobrými mravmi odvolací súd konštatuje, že žalobkyňa v konaní pred súdom prvej inštancie namietla rozpornosť uvedeného výkonu práva žalovaného s dobrými mravmi a to s poukazom na okolnosti prípadu, avšak tieto priamo vo vzťahu k predmetnej obrane žalovaného nekonkretizovala, preto sa nimi súd prvej inštancie nezaoberal. Až v odvolacom konaní žalobkyňa doplnila svoju argumentáciu, avšak odvolací súd dospel k záveru, že v konaní neboli preukázané okolnosti, ktoré by zakladali záver o tom, že výkon práva žalovaného namietat' premlčanie žalobkyňou uplatneného práva by bol šikanóznym, či inak neprijateľným takým spôsobom, aby jeho správanie bolo možné kvalifikovať ako výkon práv v rozpore s dobrými mravmi. Žalobkyňa nič nebránilo, aby si svoj nárok uplatnila v premlčacej dobe a s poukazom na už uvedenú nie jednoznačnú dovtedajšiu súdnu prax v posudzovaní charakteru odplatnosti vecného bremena v zmysle zákona č. 66/2009 Z. z. neobstojí ani jej argumentácia o neprimerane tvrdom postihu pre žalobkyňu v dôsledku prihladnutia na námietku premlčania.

33. S poukazom na vyššie uvedené právne východiská, neboli skutočnosti uvádzané žalobkyňou ďalej spôsobilé zmeniť správnosť záverov súdu prvej inštancie, na ktorých založil svoje rozhodnutie; keďže žalobkyňa v podanom odvolaní ďalej neuviedla žiadne relevantné skutočnosti, ktorými by preukázala nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, odvolací súd ostatné tvrdenia uvádzané v odvolaní nepovažoval za podstatné, t. j. také, ktoré by svojou relevanciou boli spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozsudku a preto rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

34. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p. a § 262 ods. 1 C. s. p. tak, že žalovanému, ktorý mal v odvolacom konaní plný úspech, priznal proti žalobkyňi plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

35. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1

C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).